

Erkenningsnr
P 206500

P.B.
9030 Mariakerke
3/5967

ECHO

Vereniging waar armen het woord nemen

Driemaandelijke nieuwsbrief december – januari – februari 2011

Nummer 56

Verantwoordelijke uitgever: Diederik Janssens, Rooberg 18 A, 9860 Landskouter.

INHOUD:

1. Voorwoord	
• En	3
2. Uitstappen en evenementen	
• Ottergemse kruim.....	4
• STAM	5
• Kerst in de Zuidpoort	7
• Twist, geen ruzie	8
3. Info en actualiteit	
• Rouwen om Hugo	9
• Vrijwilligerswerk	10
• Hart en ziel	13
4. De Zuidpan	16
5. Varia	
• Zetduiveltjes.....	17
• Onze jarigen.....	17
6. Poëtenhoek	18
7. Colofon	19

VOORWOORD

En

In je leven sta je soms voor een tweesprong en moet je een richting kiezen. Kiezen voor de makkelijke of de moeilijke weg. Voor consumentisme, oppervlakkig vermaak, materiële obsessies, hebzucht, egoïstisch genot, politieke apathie... Of voor wat je na aan het hart ligt. Voor diepe waarden zoals menselijkheid en naastenliefde en rechtvaardigheid en verantwoordelijkheidszin en medegevoel en solidariteit en actief sociaal engagement. En de Zuidpoort.

Roland

UITSTAPPEN EN EVENEMENTEN

Ottergemse kruim

Tijdens het mooie afscheidsfeest voor Sabine hebben enkele Zuidpoorters “gespeecht”. Achteraf bleek dat de geluidsinstallatie te wensen overliet. Daarom hiernaast het toespraakje van een niet nader genoemd iemand. Sabine, genomineerd voor de AVS-Pluim, is achteraf vierde geworden. Maar voor ons natuurlijk eerste. (Zie ook het interview op blz.13).

Roland

*“Sabine,
Van de harde schijf tussen
mijn oren wis ik één beeld
nooit:
Die avond in ons hoekcafé,
die eerste vergadering met
jou.
Zelfs ik zag: Dit is de
allersociaalste assistente.
Je moest het wel zien. Dat
je op zeer veel vragen een
antwoord wist. Dat je zelf
heel intelligente vragen
stelde. Dat je iedereen in de
sector kende.
Dit beeld heb ik vaak
geüpdatet en versterkt.
Je was, zoals in die politieke
slogan, de ervaren gids op
de lange weg.
Je leek niet van ons huis
weg te slaan, ook al was je
zogenaamd vrij.
Je was de professionele
vrijwilligster en de vrijwillig
werkende professionele.*

*Je was de onvermoeibare
maatschappelijk werkster,
letterlijk in dienst van de
maatschappij. In dienst van
je diepgewortelde idealen en
overtuigingen.
In dienst ook van iedereen
die ooit de Poortdeur heeft
opengeduwd. Wij staan
allen bij jou in het krijt.
De problemen en conflicten
hield je vaardig onder de
duim.
Steeds vriendelijk monterde
je ons op met je goede luim.
Wat je verdient op de
televisie heb je al in onze
harten: een pluim, een
reuzenpluim.”*

STAM

Over het Stadsmuseum Gent valt zoveel goeds te horen dat Yvette er begin december naartoe trok met een groepje mannen: ouwe Zuidpoortmaat Rudy Roelandt, Jan, Hugo Coppens, Mario, Emile en Rudi-met-i De Letter. We sloegen met Rudi een babbeltje.

Echo: Laten we het eerst hebben over de buitenkant van het gebouw, Rudi. Hoe vond je dat?

Rudi: Zonder meer indrukwekkend. Echt modern en tegelijk goed ingepast in dat prachtige historische kader. We begonnen al meteen te genieten.

Echo: Wat zag je bij het begin van de tentoonstelling?

Rudi: Iets wat ik nog nooit gezien had: een reusachtige luchtfoto van Gent. En het straffe is dat die een glazen vloer vormt. Je loopt dus op die luchtfoto, die van onderen verlicht wordt. Je moet wel speciaal schoeisel aantrekken. Iedereen vindt daarop zijn huis terug. Ook de Zuidpoort, jaja. In diezelfde ruimte staat er een heel grote maquette van de stad. Ook daarop vind je alles. En op de muren worden er bewegende beelden van Gent geprojecteerd. Je staat dus tegelijk op en in de stad. Heel speciaal.

Echo: En als je dan verder loopt? Verschillende afdelingen allicht?

Rudi: Natuurlijk. We liepen lang in de afdeling over de geschiedenis van de stad. O.a. de tijd van de Kelten ("Oude Belgen"). Heel mooi en interessant is een nagebouwde middeleeuwse kapel met een altaar en een biechtstoel. Je kunt er ook van een hogere verdieping in kijken. In die afdeling hangt ook een stamboom van Keizer Karel tot nu, met foto's van onder andere het Prinsenhof, waar hij geboren is. Ook afbeeldingen van Gent in de 13^e eeuw.

Echo: Komt de kunst ook aan bod?

Rudi: Ja hoor. Oude en modernere kunst. En ook de oude ambachten. Maar ook recentere dingen, zoals de paardentrams en de eerste auto's.

Echo: Hoelang waren jullie daarbinnen?

Rudi: Een paar uur. Maar eigenlijk ben je daar een halve dag zoet.

Echo: En wat vond je van de inrichting?

Rudi: Smaakvol en prettig. Zeer modern ook. In de gangen staan er bankjes met knoppen. Je duwt daar op en krijgt uitleg in drie talen. Dus prima over de hele lijn.

Echo: Bedankt voor je enthousiaste relaas, Rudi.

Roland

Kerst in de Zuidpoort

Kerstavond in de Zuidpoort zou geen kerstavond zijn zonder de traditionele toespraak van Emile.

“Beste mensen,

Het jaar 2010 loopt op zijn einde. Ja, het kan vlug gaan hé... Vrienden, ik blijf even stilstaan bij de mensen die ons hebben verlaten, we zullen ze niet veel meer zien. Ik denk dat wij met de riemen die wij nog hebben verder moeten doen. Mensen komen en gaan. Zij zijn een hele tijd met ons op weg geweest en nu verdwijnen zij, dat valt mij zwaar, maar ja, dat is het LEVEN.

Wij zijn sterk genoeg om nu verder te doen, wij slaan de handen in elkaar... We kunnen nog meer naar elkaar luisteren, en dan hopen wij dat het volgend jaar nog veeel beter wordt. Dan zijn wij allen tevreden. Dan is er vreugde en geluk...

Kerstmis is immers het feest van IEMAND die dat is komen voordien, die LICHT is en LICHT brengt, het leven LICHTER om dragen maakt: Jezus van Nazareth.

De laatste tijd groeien wij als mens, en zo meer en meer naar elkaar toe. Wij zijn meer en meer één familie, met vallen en opstaan. Dat hebben we deze week nog in de WOGI vernomen, en dat voelen we ook. Zo moeten we proberen verder te doen.

Ik dank u allen voor uw begrip, om telkens te herbeginnen, de draad weer op te nemen.

Ik wens u allen een zalig kerstfeest toe en voor 2011 geluk, gezondheid en vrede.”

Emile

Twist, geen ruzie

De Capitele is een prachtige, sfeervolle evenementenzaal. Ideaal voor muzikale optredens en om musicals in op te voeren. Zoals de musical Oliver Twist naar het beroemde boek van Charles Dickens. Lieve Casert is er naartoe geweest.

Echo: Zo een bekende musical. De zaal zat zeker vol?

Lieve: Ja. Het was een woensdagnamiddag, dus veel kinderen met hun ouders. Een gezellige drukte. De sfeer was er al vóór het doek opging.

Echo: Als ik het me goed herinner zit Oliver bij het begin in een weeshuis.

Lieve: Klopt. De kinderen worden er schandalig slecht behandeld en krijgen zelfs niet genoeg te eten. Je ziet dus een massa kinderen op de scène. Natuurlijk in de kleren van de negentiende eeuw. Prachtig, dat samenspel. Oliver loopt weg en valt in de handen van een gangster die hem verkoopt aan begrafenisondernemers, een inslecht koppel gespeeld door Door Van Boeckel en Wanda Joosten.

Echo: Maar is de bekendste slechterik in het verhaal niet Fagin?

Lieve: Juist, en die wordt weergaloos vertolkt door Peter Van den Begin. Fagin koopt Oliver van dat slechte koppel en neemt hem op in zijn bende zakkenrollertjes. Oliver moet dus uit stelen gaan en dat ligt helemaal niet in zijn aard. Hij loopt ook daar weg en dan begint de fortune hem eindelijk toe te lachen. Een rijke man herkent hem als zijn kleinkind en adopteert hem. Een happy ending, ja.

Echo: Waar genoot je het meest van, Lieve?

Lieve: Moeilijk te zeggen. Hele mooie kostuums en decors. Het naturel en enthousiasme van die kinderen was hartvertederend. En wat een acteurs! Het kruim van de Vlaamse acteursgilde. Sommigen herkende ik natuurlijk van op de televisie.

Echo: Hoe verliepen de decorwisselingen?

Lieve: Af en toe werd het even donker op de bühne en daarna zag je een andere scène. Soms lieten ze doeken zakken en daar werd dan een achtergrond op geprojecteerd. Modern theater dus. En over de regie heb ik ook helemaal geen klachten.

Echo: Nog iets dat je kwijt wil?

Lieve: Ja, dat ik door een initiatief van de Nationale Loterij goedkoop naar die musical kon.

Echo: Bedankt voor dit gesprek, Lieve.

Roland

INFO EN ACTUALITEIT

Rouwen om Hugo

Charme en Antwerpse jovialiteit. Dat was Hugo. Maar ook intelligentie, persoonlijkheid en ondernemingszin. Al gauw zagen wij dat hij een van de sterke figuren was die onze vereniging rechthouden.

De Zuidpoort werd voor hem vrij snel een thuis. Zoals ook de Academie voor Schone Kunsten hem een heilzaam kader bood. Toegewijd leerde hij daar schilderen en beeldhouwen en liet hij zijn handen het lied van de muzen volgen. Meer nog, tijdens het kamp in Everbeek maakte hij van de Vlaams-Ardense bossen het decor van een mooi, fantasierijk sprookje. (Met plaagstootjes naar enkele aanwezigen.)

Het leven is mooi maar ook een last. Een last die helaas iemand te zwaar kan worden. Dan is het tragische einde een vervliegende aswolk boven een strooiweide. Hugo, je verlaat ons veel te vroeg. We willen en kunnen je nooit vergeten.

Roland

Vrijwilligerswerk: vrije keuze, niet vrijblijvend, wel bevrijdend

1. Vrije keuze

2010 was het Europees jaar van de bestrijding van armoede en sociale uitsluiting. 2011 is het Europees jaar van het vrijwilligerswerk.

Ik hoor al enkelen zeggen: 'Van het eerste jaar hebben we niet veel gemerkt. Er is misschien van alles gebeurd in verband met armoede. Dat zal ook een pak geld gekost hebben. Maar voor ons heeft het niets opgeleverd. Wat zouden we nu verwachten van zo'n jaar van het vrijwilligerswerk?'

Kritische opmerkingen. Terecht! Toch kozen we in de WOGI (werkgroep **W**erk-**O**pleiding-**G**ezondheid-**I**nkomen) om onze eigen werking zijdelings af te stemmen op dit Europees jaar van het vrijwilligerswerk. Niet omdat we alle oplossingen van **een politiek van bovenuit** verwachten maar omdat wij het vrijwilligerswerk zelf belangrijk vinden. Het Europees jaar geeft ons misschien de mogelijkheid om een en ander te veranderen, te verbeteren voor de talloze vrijwilligers. En vooral om het vrijwilligerswerk ook helemaal als **vrijwilligerswerk** te behouden.

Klinkt dit als Chinees? Voor de regelmatige deelnemers aan de WOGI niet. Zij hebben zeer duidelijk gesteld dat het begrip vrijwilligerswerk niet mag gebruikt worden voor de gratis en verplichte tewerkstelling van mensen in artikel 60. Zij volgen argwanend de plannen van het Gentse OCMW om

leefloners te activeren en 'vrijwilligerswerk' te laten doen.

Zij maakten samen een powerpoint en stuurden een delegatie naar een Europees congres over armoede en vrijwilligerswerk. Een congres dat de Europese thema's van 2010 en 2011 met elkaar verbindt.

Patrick, Frank, Samia en Antoinette vertrokken met een missie. Die bevatte drie duidelijk geformuleerde eisen over het vrijwilligerswerk:

1. Vrijwilligerswerk mag nooit verplicht of opgelegd worden
2. Vrijwilligerswerk valoriseren mag geen middel zijn om betaalde jobs te schrappen en in te vullen door vrijwilligers.
3. Vrijwilligerswerk moet goed omkaderd, ondersteund, eventueel begeleid worden. Het vraagt inzet van de organisatie.

In verschillende gespreksgroepen met mensen uit allerlei landen werden deze stellingen besproken en erkend.

Het is belangrijk dat we als organisatie deze stellingnames grondig bespreken en dan ook naar buiten dragen. Dat is **politiek van onder uit**.

Daarmee gaan we verder lokaal, regionaal, nationaal samen met allerlei partners.

Maar minstens even belangrijk zijn de weg die we met alle betrokkenen gaan in de WOGI en alles wat hier rond in beweging wordt gezet.

2. Bevrijdend, niet vrijblijvend

Vrijwilligerswerk is arbeid op zijn best. Vrijwilligers kiezen voor een bepaald soort werk omdat ze dat als zinvol en verrijkend zien. Het kan dan ook heel verscheiden zijn:

- gezonde ontspanning voor jongeren in het weekend door de vele vrijwilligers van de jeugdbewegingen,
- het clublokaal van de sportploeg poetsen,
- onthaal in een dienstencentrum,
- boodschappen doen voor de behoeftige buur,
- meewerken in de raad van bestuur van een vereniging,
- dieren verzorgen in een asiel,
- aan de tap staan op een buurtfeest,
- eenzame zieken bezoeken in de kliniek,
- een luisterend oor zijn aan de telefoon in de vele hulpdiensten,
- foldertjes in de bus steken,
- ...

Het is altijd werk dat een positieve bijdrage levert aan het leven van anderen en waarbij de vrijwilliger zichzelf ook goed voelt.

Dit werk wordt als 'verrijkend' ervaren. Niet omdat er financiële voordelen aan vastzitten, alhoewel die er soms zijn en ook heel welkom kunnen zijn. Maar de klemtoon ligt niet op 'verloning', op geld. Het belangrijkste is niet de motivatie die *buiten* het werk ligt maar een motivatie die *in* het werk ligt. Daarom is vrijwilligerswerk arbeid op zijn best. Stel u maar eens voor dat elke mens zijn of haar job zou kunnen ervaren zoals een vrijwilliger, onafhankelijk van de verloning!

Een job die je zélf kiest omdat je hart je er naar toetrekt.

Een werk dat binnen je mogelijkheden ligt en rekening houdt met je beperkingen. Waarin je kan groeien en je competenties mag ontwikkelen. Waarin de mens

voorgaat op de taak en er rekening gehouden wordt met wie je bent, met je eigen leefsituatie. Met datgene wat jij als werknemer nodig hebt. Waar naar jou geluisterd wordt en waar je jouw eigen ritme kan volgen. Waar je gewaardeerd wordt voor datgene wat je doet. Waarin je het gevoel krijgt iemand te zijn in een kring van mensen, waar je iemand bent die iets te zeggen heeft en iets kan betekenen voor anderen.

Veel mensen die *om den brode* werken kunnen alleen maar dromen van een dergelijke soort job. Vrijwilligerswerk is wat *arbeid op zijn best* zou kunnen zijn.

Nu kan je opwerpen: '*Nogal simpel dat vrijwilligerswerk. Je doet alleen datgene waar je zin in hebt en je doet het alleen maar wanneer je zin hebt. Echt werk is nogal eens iets anders*'.

Dan klinkt het alsof vrijwilligerswerk vrijblijvend zou zijn. Ik beschik niet over cijfers van *absenteïsme* bij vrijwilligers en weet ook niet of die wel bestaan, maar in mijn eigen omgeving stel ik vast dat vrijwilligers zich écht verantwoordelijk voelen voor hun werk. Dat heeft natuurlijk alles te maken met de omgeving en het klimaat waarin wij werken. Je welkom voelen, je houden aan afspraken, op mekaar kunnen rekenen, mekaar leren vertrouwen, mogen ervaren hoe belangrijk jouw bijdrage is. Het draagt allemaal bij tot het besef van verantwoordelijkheid. Je kiest vrij voor jouw werk maar je weet dat er op jou gerekend wordt en dat moedigt je aan om, ook als het eens moeilijk is, ook als je een mindere dag hebt, toch door te zetten. In de WOGI klonk het meermaals klaar en duidelijk: vrij maar niet vrijblijvend!

We zijn er nogal mee begaan aan te tonen dat mensen in het vrijwilligerswerk heel wat competenties opbouwen die nuttig zijn in het betaalde arbeidscircuit. En het is ontzettend belangrijk dat deze competenties erkend en gewaardeerd worden.

Mij lijkt het minstens even belangrijk dat *allerlei diensten van tewerkstelling en toeleiding naar werk* en ook *werkgevers* bereid zouden zijn te leren van de deskundigheid van de vrijwilligers en hun organisaties.

Dan zou blijken dat zorgvuldig kijken en luisteren naar de mens beter activeert dan financiële sancties. Dat aandacht voor de randvoorwaarden en sociale erkenning van *de werknemer als mens*, motiveren en uiteindelijk grotere efficiëntie en rentabiliteit opleveren.

Antoinette

Dat is net de ervaring van de vele organisaties die al heel lang met vrijwilligers werken, niet het minst met die groepen in de samenleving die als *verloren* voor de arbeidsmarkt worden beschouwd.

Het Europees jaar van het vrijwilligerswerk mag wat mij betreft dan ook een kritische spiegel voorhouden aan de wijze waarop betaalde arbeid georganiseerd wordt en inspiratie bieden voor al wie met jobcreatie begaan is.

'You may say I'm a dreamer, but I'm not the only one.'

(John Lennon)

Hart en ziel

Sabine Burgelman kunnen we ons alleen maar als sociaal assistente voorstellen. Dat moet wel van kindsbeen af haar droom geweest zijn. We gingen het haar vragen.

Echo: Jij komt beslist uit een sociaal nest, Sabine?

Sabine: Mag je wel zeggen, ja. Mijn vader was onderwijzer en absoluut sociaal voelend. Zelf was ik als jong meisje niet vlot in de omgang. Zat in de jeugdbeweging maar speelde daar geen leidende rol. Mijn sociale vaardigheden heb ik al doende geleerd. Mijn ouders waren praktiserende katholieken en ik ging naar een katholieke school. Maar ik had al zeer vroeg een diep gevoel voor rechtvaardigheid. Als 15-jarige hield ik een spreekbeurt over "Honger in India", iets wat die andere bakvissen niet interesseerde.

Echo: Wat wou je gaan studeren? Ik wed sociaal assistente.

Sabine: Toch niet. Eerst wou ik arts worden, maar dat is een zeer lange en dus dure studie en ik had nog broers en zussen. Mijn vader vroeg me iets anders te kiezen. Dat werd inderdaad de sociale school. Een sterke school en een boeiende, sterk makende tijd. Ik had wel een handicap: ik ben 1 jaar te vroeg naar school beginnen gaan en was dus jonger dan de andere studenten. Dat heeft me lang parten gespeeld.

Echo: Waar ben je beginnen te werken?

Sabine: In Nederland, in Rotterdam.

Echo: Dat verbaast me, eerlijk gezegd. Waarom juist daar?

Sabine: Omdat een docent mij dat had aangeraden. Ik wou buurthuiswerk gaan doen en dat werd toen nog niet in België gesubsidieerd. Ik heb daar dan twee jaar gewerkt, in een achtergestelde wijk.

Echo: Dat was zeker een cultuurschok?

Sabine: Reken maar! De Nederlanders spreken heel direct en zijn veel assertiever dan wij. Het kostte mij moeite daaraan te wennen. Ze verwachten bijvoorbeeld dat je jezelf bij hen uitnodigt. Had ik niet direct door. Ook houden ze zich strikter aan

regels. Als Belgische probeerde ik die soepel toe te passen waar dat humaan wenselijk was. Niet altijd met succes.

Echo: Wat deed je na die Hollandse tijd?

Sabine: Ik ging aan de slag bij een sociaal centrum. Daar waren we maar met zijn tweeën, een zuster en ik. Tot overmaat van ramp raakte die overwerkt en moest ik het 6 maanden alleen zien te rooien. Gelukkig werd ik geholpen door een student die ik zo sympathiek vond dat ik er nog steeds mee getrouwd ben: Tony. In dat centrum bleef ik zeven jaar. Daarna sloeg ik een andere weg in. Ik werd “moeder aan de haard”.

Echo: Leg dat eens uit.

Sabine: Ik paste thuis op pleegkinderen, naast mijn eigen kinderen natuurlijk. Eerst onbezoldigd. We hadden een pleegzontje en een pleegdochter. Dat vergde natuurlijk een sterk engagement, ook van Tony. Ik werkte hard, ja. 18 jaar lang.

Echo: Kwam jij wel eens aan ontspanning toe, Sabine?

Sabine: Toch wel. Ik kon helemaal opgaan in het spel met de kinderen en was heel graag voorleesmoeder. Mijn ervaring is dat je, als je bepaalde dingen loslaat, meer mens wordt.

Echo: Hoe kwam de Zuidpoort op je radar?

Sabine: In De Visserij werkte ik als co-begeleidster bij de voorloper van De Boei. Tijdens een intervisie leerde ik Yvette kennen. Je snapt het vervolg.

Echo: Wat was je eerste zorg bij ons?

Sabine: Dat de medestanders mij als een “bedreiging” zouden zien. Iemand die hen wilde verdringen. Die vrees moest ik wegnemen. Iedereen moest in zijn waarde blijven en zijn rol kunnen spelen, uiteraard in een geest van gelijkwaardigheid. Via themagroepen heb ik de doelgroep sterker kunnen maken, meer kunnen doen participeren.

Echo: Je professionalisme was inderdaad zeer welkom. Maar later kreeg je nog een beroepskracht naast jou. Hoe ervoer je dat?

Sabine: Op een bepaald ogenblik zijn we zelfs met drie geweest: Rudy, ervaringsdeskundige, was een zeer gewaardeerde collega, die echter een heel eigen plaats had, waardoor we eigenlijk niet op elkaars domein kwamen. Daarna kwam Samia erbij. Zij heeft sociaal-cultureel werk gestudeerd, ik individueel maatschappelijk werk. Dat was een interessante aanvulling. Wat ik niet kon, kon zij wel en omgekeerd. Twee beroepskrachten in de Zuidpoort, dat is een zegen. Daar moeten we absoluut weer naar streven. En extra een ervaringsdeskundige zou de max zijn!

Echo: Zet eens enkele ondertitels onder de film van je leven.

Sabine: Moederschap. Vriendschap. Hard werken. Engagement. Gedrevenheid. Gewetensvolle keuzes.

Echo: Je hebt kernachtig de waarheid gezegd. Bij de viering van 10 jaar Zuidpoort zei iemand van het Lop: "Je maakt het ons moeilijk". Een compliment, niet? Voor jou, de pleitbezorgster van de armen?

Sabine: Ja, en het ontroert me nog steeds.

Echo: En wat nu?

Sabine: Vrijwilligerswerk voor De Boei. Veel lezen. Meer tijd voor Tony en mij.

Echo: Hartelijk bedankt voor dit interessante gesprek.

Het is voor iedereen zonneklaar hoe Sabine haar taak in ons midden aanpakte. Met vlijt en zorg. Met liefde en toewijding. Met hart en ziel. Merci, Sabine.

Roland

ZUIDPAN

CAKE

(huisrecept; supersimpel, superlekker)

Ingrediënten:

- 4 grote eieren.
- 250 gr gezeefde zelfrijzende bloem.
- 200 gr fijne kristalsuiker.
- 1 pakje vanillesuiker.
- 200 gr bakmargarine op kamertemperatuur.
- 6 eetlepels halfvolle/volle melk.

Neem een grote kom, en doe er ALLE ingrediënten in. (De eieren moeten niet gesplitst, het eiwit niet opgeklopt!)

Flink mixen met een elektrische klopper, tot een smeug en licht beslag.

Neem een cakevorm, liefst met tefal-bekleding aan de binnenzijde. (Dan komt de cake makkelijker los bij het ontvormen.)

Binnenzijde insmeren met een weinig bakmargarine en bestuiven met wat bloem.. (overtollige bloem wegkloppen, door de vorm ondersteboven te zetten, en er flink tegen te tikken).

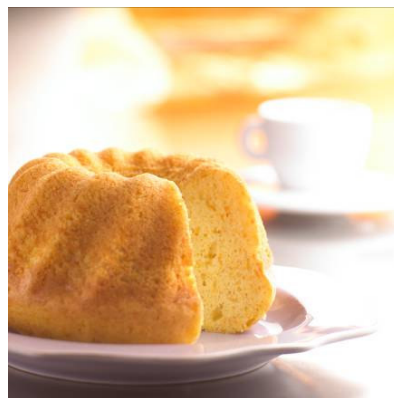
Deeg in de vorm brengen.

De oven voorverwarmen op 200° en dan de cake 45 minuten laten bakken.

Na het bakken nog een vijftal minuutjes in de oven laten zitten, stroomloos.

Heel eenvoudig maar simpelweg lekker bij een kopje vers gezette koffie...

Martine

VARIA

Zetduiveltjes

spelen ook de Echomakers parten. Zo staat er in het vorige nummer, in het artikel *Werkjaar van de Zuidpoort*, dat de bijeenkomsten worden geleid door Samia en “een externe begeleidster van Samenlevingsopbouw”. Daar had “An Bistmans van Leerpunt (Centrum voor basiseducatie)” moeten staan.

Die illustratie op blz. 11 is dan weer “misplaatst”. Het artikel gaat niet over Samenlevingsopbouw.

Onze jarigen

<u>Februari</u>	<u>Maart</u>	<u>April</u>
11) Marijke Steffelaar 14) Jacqueline 21) Nancy 24) Sabine Burgelman 27) Antoinette	10) Freddy 11) Lut 12) Melissa 16) Guillaume 17) Patrick Van Doren 22) Yvette	13) Jeanne 14) Dirk Van Lancker 18) Agnes Felix 25) Thibault 15) Marleen Doornaert 30) Rudi De Letter

POËTENHOEK

Een paar jaar geleden hebben heel wat mensen de handen ineengeslagen voor het sociaal-artistische project “Vlieglessen van een vlegel”. Daaruit is menig goed gedicht omhooggewiekt. Een ervan lijkt goed bij dit seizoen te passen. Werk van een onbekende dichter(es).

Ik kijk breed over de natuurlakke.
Het lijkt wel een zwart-witfoto
met heel veel grijsschakering.
Mist legt er een verhullende film over.

Enkele stappen verder zie ik sporen
van een beginnende kleurenfoto:
kleine paarse, witte en gele bloemen
bottende blaadjes, wilgenkatjes...

Nog even en alle kleuren en geuren
BREKEN UIT
in volle kracht en pracht.

DE ZUIDPOORT-Echo is een driemaandelijks uitgave van
de VZW DE ZUIDPOORT, Ottergemsesteenweg 12 te 9000 Gent.

Tel. 09 245 09 05

E-mail: info@dezuidpoortgent.be

Website: www.dezuidpoortgent.be

Sabine Burgelman op 0478/529278.

Redactie: Rudi De Letter, Leen Hiels, Yvette Hoste, Sarah Lebon,
Roland Huybrecht.

Eindredactie:

Roland Huybrecht, 09/220 25 08.

Verantwoordelijke uitgever:

Diederik Janssens, Ottergemsesteenweg 12, 9000 Gent.

De Zuidpoort Onthaal:

Tel. 09/245 09 05.

De Zuidpoort Permanentie:

Dinsdag van 10 tot 16 u., donderdag van 14 tot 16 u. en
zaterdag van 10 tot 14 u.

Bereikbaarheid buiten de permanentie:

Yvette Hoste, 09/227 74 31.

Giften aan de Zuidpoort: zijn fiscaal aftrekbaar vanaf 30 euro.

Op rekening nr. 652-4803804-58 van Vlaams Netwerk.

Omschrijving: projectnr. 501- De Zuidpoort.

Wilt u meer inlichtingen over de Zuidpoort ?

Naam:

Adres:

E-mailadres:

Telefoon:

- wil contact opnemen met de Zuidpoort.
- wil meewerken met de Zuidpoort.
- wil de Zuidpoort-Echo ontvangen.